

Nikolaj.

Če važnejo kakóvo vest zaznam
Od drugih preje, kot od vas, potem
Vi glejte sami, jaz ne bodem molčal.

Dahi.

Obetam vam, prisegam — a molčíte!

Nikolaj.

Da vidiva se kmalu!

Dahi.

Bog vas čuvaj!

(Odideta vsak na svojo stran.)

Zavesa pade.

Grad Kostajnica.

8. prizor.

Kacijanar.

(Piše. Potem vstane.)

Ne! Dalje ne. Pero se mi ustavlja,
In lastnih mislij me je strah. Ne!

Takó ne pojdem daleč. Ni mi treba.
Korak sem storil, ki je dalek dosti.

(Prestane.)

Eliza, kaj da mi besede tvoje
Zvenijo po ušesih zdaj uprav?
„Nje geslo je le boj in moja slava.“
Zares. — Bila mi je grofinja mati,
Katero sem častil in obožaval
In zrl nanjo, kakór v preroško knjigo.
A zdaj ta njen obraz, ki v mé strmi
Celò odsoten, meni se dozdeva
Tako neznan in vase zatopljen,
Brez vsega blažjega sijaja, mèdel,
Brez vse moči, tako neznan in čuden,
Da me spreleta skriven strah pred njim.
Življenje moje torej ni ji dosti?
Naprej me sili, slavo prejšnjo hoče?
Budí osveto v meni? Ha! Čemú?
Zasé? Le naj! Jaz iščem le življenja,
Ne sebi: rodu hočem je hraniti,
Ki tlačen in teptan rešitve čaka.
In Bog na nebu vé, kakó me žali,
Da moram se na poti tej rešiti.
A dalje nečem, kot sem zdaj prišel.
Ne! — Jurij!

Sv. Kancijan in tovariši mučeniki pred sodbo. (Slikal M. Bradaška.)